Sants i barris veïns
5.000 exemplars
distribució gratuïta
mensual
març 2011
BarriSants.org
la Burxa
periòdic de comunicació popular
núm.149



SENSE SENYAL
La Generalitat Valenciana va apagar el senyal de TV3 al País Valencià. Aquest fet ha provocat diverses protestes, tant reals com virtuals, a través de xarxes socials com Twitter i Facebook.
PÀGINA 11

Un nou cas d'assetjament immobiliari al barri



Estat de les canonades d'aigua del terrat de casa de na Gloria. **ALBERT GARCIA**

Hem parlat amb Gloria Cabot, veïna el del carrer Burgos, 37, qui fa anys que està patint les conseqüències del fenomen del *mobbing*. Aquesta veïna duu des del juliol passat sense subministrament d'aigua perquè li han arrencat les canonades. També li han punxat l'antena de la TDT i ha rebut agressions físiques per part del llogater dels dos altres immobles, que són apartaments per a turistes i ocupen la planta baixa i l'altre pis.

Aquesta veïna veu com la seva vida quotidiana es veu afectada i condicionada per aquests fets i, per exemple, ha de fer viatges a la font amb garrafes per poder omplir-les i dur a terme les asques domèstiques i d'higiene. No és nou que una immobiliària o un propietari vulguin fer fora de manera il·legal a persones de renda antiga, per així poder treure més beneficis dels seu immobles. Na Gloria ho ha denunciat als Mossos d'Esquadra i al Districte, però cap d'aquestes autoritats ni tan sols ha pujat al terrat per veure aquesta imatge d'aquí a dalt, on es veu clarament que les canonades han estat arrencades.

El periple d'aquesta veïna començà l'any 1985 i a dia d'avui, el 2011, encara dura. A part dels danys materials evidents que ha sofert, també ha patit agressions físiques, fets que també han estat denunciats però que no han suposat cap conseqüència per a l'agressor, qui gestiona els lloguers dels apartaments per turistes que comparteixen edifici amb na Gloria. La veïna ha volgut denunciar la seva situació precària a través del Centre Social de Sants i des de LA BURXA hem volgut fer ressò d'aquesta injustícia. **Pàgina 3**

Mireia Roselló



Entrevista a Mireia Roselló, membre del Comitè contra les retallades de Sants.

En moviment

Jornades d'acció feminista autònoma

PÀGINA 9
Amb motiu del 8 de març, l'assemblea transfeminista ens presenta les Jornades d'Acció Feminista Autònoma que es realitzaran del 5 al 13 de març, amb la intenció de donar veu a les que no tenen espai en les mobilitzacions institucionalitzades del 8 de març.

Cultura

Febrer llibertari

PÀGINA 10
Un altre any més, i ja en van cinc, col·lectius llibertaris del barri organitzen tot un mes ple d'activitats molt diverses i on hi cap tothom, amb xerrades, tallers o sopars.

Opinió

Ens venen la moto

PÀGINA 2
Marc Almodóvar, periodista que va viure de prop la revolta egípcia, reflexiona sobre com s'ha parlat als mitjans de comunicació sobre les revoltes i la visió que ens han volgut vendre.



Perversiones

PÀGINES CENTRALS
Diversos autors han participat a *Perversiones*, una selecció de relats eròtics que ens apropen al costat més fosc del sexe. Una manera suggeridora d'aprendre a catalogar les nostres fantasies més inclassificables.



Començar

PÀGINES CENTRALS
Paula Sendim ha sabut envoltar-se de músics de contrastada experiència per donar forma a *Començar*, un disc que ella mateixa ha produït i editat.

Opinions

Editorials

La injustícia del 'mobbing'

De nou hem de dedicar un editorial al greu problema de l'assetjament immobiliari al nostre barri, amb na Gloria com a víctima

Mai no és agradable tractar un tema com el *mobbing*. Però el primer pas és denunciar-ho, com ja van fer el col·lectiu de llogaters de Vallespir, 25 o com ha fet na Gloria de Burgos, 37. És cert que cada cas té la seva particularitat, però al final tots tenen el mateix fons: l'especulació ferotge i l'afany de lucre de la propietat. Algunes immobiliàries (o propietaris i propietàries particulars), al veure la via legal poc favorable als seus interessos, traspassen la línia de la legalitat.

I això és el que li ha passat a na Gloria, que viu amb por i condicionada pels danys que ja ha sofert a l'habitatge del qual és llogatera: canonades arrencades, antena de televisió punxada, llançament d'objectes al seu balcó... Allò greu és que ni l'empresa d'aigües, ni el districte ni els Mossos d'Esquadra (que ni s'han molestat, encara, a pujar al terrat per veure les canonades arrencades) donen cap resposta a la veïna. Ella, mentrestant, malviu a casa seva, la casa que ha habitat durant més de vint anys. Se'n preocupa, el districte, d'una veïna del barri? I els mossos, vetllen per la seva seguretat? Davant l'evidència dels fets, sembla que no.

No al tancament!

Un altre atac a la llibertat d'expressió per part del PP valencià. Amb el tancament de les transmissions de TV3, demostra la política de repressió a tot símbol que representi el català al País Valencià

Des de l'any 2007 el govern del Partit Popular de la Comunitat Valenciana presidit per Francisco Camps, ha portat a terme una campanya d'assetjament econòmic, informatiu i polític, per aconseguir el tancament dels repetidors de TV3 al País Valencià.

Des del govern espanyol tampoc es van parar els primers intents de tancament dels repetidors. Tot i que les emissions de TV3 al País Valencià són totalment legals, el govern de Camps ha tallat pel seu compte la senyal. Deixant clar com la persecució a tot el que representi catalanitat i fomenti la unitat nacional. Com la televisió, una eina més per construir cultura nacional.

Opinió

No a la llei Sinde

Federico Herrero

No a la Llei Sinde: volem música, cinema, teatre de qualitat, en quantitat i a un preu just

Estats Units, anys 20. La Motion Pictures Patent Company, de T. A. Edison, perseguia i castigava a tot aquell que volgués rodar un film i no pogués pagar (entre d'altres cànons) els 5.000 dòlars l'any de la llicència. Eren assetjats pels seus advocats i pinxos. Aquests cineastes es feien dir «independents», es van establir a Hollywood i ara són les Majors.

Gener del 2006. Internet arriba a 1.100 milions d'usuaris.

Espanya, febrer del 2011. La Llei Sinde atorga el poder de censurar i tancar pàgines web a cinc persones triades a dit i sense necessitat d'intervenció judicial.

Molt i poc ha canviat entre els anys 20 d'Edison i aquest 2011 d'Ángeles G. Sinde. Qui ho hauria pensat, la ministra de Cultura posant traves a l'art i la cultura tal i com feia Edison fa 90 anys.

Però una vegada més els «independents» hem trobat un camí en el qual no depenem d'aquells que controlen la indústria de l'art. El nostre Hollywood és Internet i tothom està convidat.

La societat, la realitat, ha canviat molt ràpidament. Els «independents» ens hem adaptat a aquesta realitat i l'hem feta nostra. Però ara ens diuen que robem, que som pirates, que l'autor ha de rebre una compensació per la seva obra.

En definitiva, que som lladres, que el que fem és il·legal. Com fins ara, la llei, això no ho veia així, han pensat: contractarem cinc *matons* per perseguir i castigar aquests lladres.

Els ho farem pagar car.

Pagar, aquesta és la paraula. Des de sempre hem pagat uns preus abusius per poder accedir a l'art, la cultura o l'entreteniment. 18 euros per un CD? set euros per una entrada de cinema? Això s'ha acabat!

Senyors de les altes esferes, no volem res gratis. Volem que els creadors rebin allò que es mereixen per la seva feina. Volem música, cinema, teatre de qualitat, en quantitat i a un preu just. És demanar massa? No, ara és possible. Internet ens ha obert aquesta porta. Nosaltres ho veiem com una oportunitat. Perquè vostès, polítics i industrials, ho veuen com una amenaça? Utilitzin aquesta nova eina per trobar alternatives constructives en les que tots (artistes, espectadors, industrials…) sortim guanyant. S'ha d'afrontar el futur innovant, oferint quelcom diferent i millor, acceptant aquesta nova realitat i no prohibint, censurant i castigant.

N'hi ha prou amb un exemple: Spotify o les més de 10.000 milions de cançons descarregades a Itunes de manera legal, és a dir, pagant pel que vols i a un preu raonable.



Ens venen la moto

Marc Almodóvar

Ja hi tornem a ser. Els tertulians de sempre vomitant informacions partidistes sobre llocs que en la seva vida han trepitjat. Ja no és que sigui trist veure centenars de periodistes parlant de llocs els noms dels quals no saben ni pronunciar. És que a sobre se'ls veu el llautó.

Si ens han estat venent durant anys el conte fals dels Germans Musulmans i l'islamisme radical (de la mateixa forma que venien la por al comunisme en l'Espanya franquista) ara ens volen combregar amb noves rodes de molí. No han tingut prou en promocionar fins a la sacietat les mentides dels règims que han mantingut fins a l'insult. No han tingut prou d'esperar a veure tot el bacallà venut per dir-nos que sí, que aquest i aquell dictador son molt mala gent. Juguem l'hipòcrita paper de vendre armes a països on després en plorem la repressió. El cas libi, on Espanya ha venut més de 1.500 milions d'euros en armes, és ja un insult.

Hem sentit moltes ximpleries sobre la revolució egípcia i sobre la resta d'aixecaments populars que s'estan estenent com una taca d'oli arreu del planeta. Del Tahrir a Wisconsin, passant per Camerun, Kuwait i, si Al·la ho vol, Aràbia Saudita. Ja la simple nomenclatura de revoltes del món àrab, que molts hem adoptat, ja queda del tot desfasada i no fa més que restringir falsament la geografia perquè no ressalti l'únic component comú: la ràbia. La ràbia a un model econòmic i social que trontolla. Els actuals aixecaments no van nàixer a Tunísia el passat desembre, ho va fer a Atenes el 2008.

Hem arribat a escoltar que, en aquesta revolta, no s'ha cremat cap bandera americana ni israeliana. I que això sembla una garantia del fet que no té la marca de l'antimperialisme. Deu ser que els seus assessors no els han sabut traduir aquella enorme pancarta que des dels primers dies resava al Tahrir: «A partir d'avui els Estats Units ja no ens governaran». O potser és que quan la gent cridava en massa que Mubarak era un agent israelià, tampoc tenien l'orella afinada. Deu ser que quan els revoltats aixecaven a l'aire els milers de bales, cartutxos i bombes de gas de producció americana que la policia els havia disparat i cridaven «aixafarem els Estats Units» tampoc se sintonitzava bé l'emissora. O potser tampoc ho van entendre quan algú va sabotejar al Sinaí egipci el conducte que porta gas, gairebé de franc, a Israel i Jordània. Allò era torpedinar els mateixos Acords de Camp David.

És evident que tenen por que la voluntat d'un poble s'imposi. I que els posi en escac el seu statu quo imperant. I per això ens ho venen tot. Com transicions edulcorades que volen encolomar, a viva còpia del nostrat «atado y bien atado», a la resta de països.

I per això sembla que les revoltes acabin quan el dictador fa les maletes. Encara que deixi tota la colla al darrere. I ens venen personatge de la transició que fan riure. Com l'exèrcit egipci, segell americà als seus tancs inclòs. O el bluf del Baradei o quan Rahola, kafkiana enviada especial comunicat del Mossad en mà, ens venia que si Soleiman era l'home. L'home de Tel Aviv, contestava la plaça.

Sants

Surt a la llum un nou cas d'assetjament immobiliari al carrer Burgos, 37

El silenci i la por són els dos ingredients magistrals per perpetuar situacions d'assetjament immobiliari com el de la Gloria Cabot, veïna del carrer Burgos.

Martí Gutiérrez
Sants

Ens hem trobat un matí de febrer amb la Gloria Cabot i un membre del Centre Social de Sants. La veïna del 1r 1a del número 37 del carrer Burgos havia denunciat feia pocs dies la seva situació de forma pública. Amb un cert nerviosisme i un desordre a l'hora de narrar els fets ocorreguts, ens hem assegut per posar-nos al dia de la seva situació. Des de LA BURXA volem retratar la situació, una més, del que és conegut socialment com a *mobbing* o assetjament immobiliari.

PRECARIETAT INICIAL

Ens situem a l'any 1984, any en què la Gloria va llogar el pis de l'immoble 37 del carrer Burgos. L'edifici tenia, com avui en dia, 3 habitatges, el 1r 1a, pis que va llogar la Gloria, els baixos 1a i els baixos 2a. La firma es va dur a terme aquell mateix any 1984, tot i que la propietat va obligar a firmar un nou contracte l'any vinent, després de les modificacions de la LAU, Ley de arrendamientos urbanos, en la qual els contractes deixaven de ser prorrogables de forma indefinida per passar a ser pactats entre ambdues parts, l'arrendador i l'arrendatari.

Aquest any 1985, es va denunciar a l'ajuntament unes filtracions d'aigua de l'immoble, fet inicial de l'estira i arronsa que ens ha dut fins on som avui.

«L'any 1985 començà l'estira-i-arronsa de la inquilina»

CONVIURE AMB EL DETERIORAMENT

No va ser fins a l'any 2002 que sorgeixen nous moviment. L'immoble va ser comprat pel belga Vivier Lacieron i va passar a ser administrat per Zur SL. En aquell mateix any es va dur a terme un maquillatge de la façana que no va poder evitar el desbordament d'aigua dels dipòsits i l'ensorrament del sostre. La Gloria va estar durant tres mesos vivint a la mateixa casa i esperant que li arreglessin el forat. Aquesta acció va provocar una denúncia al jutjat de guàrdia, de la qual mai n'ha obtingut resposta. També és en aquest mateix any que apareix una figura clau en tot l'entramat. Lars Erik Luis Bjorkslatten, conegut com Erik.

«La Gloria va estar durant tres mesos vivint a la mateixa casa i esperant que li arreglessin el forat»

Segons fonts veïnals, aquest senyor és l'encarregat de llogar els dos habitatges restants de la finca, els baixos 2a i 1a. En aquest darrer s'hi van fer obres per compartimentar el pis en diversos habitacles, un total de 7 habitacions, que són llogades a persones que visiten la ciutat, convertint-lo en habitatge turístic. Les accions d'Erik s'inicien entre els anys 2002 i 2010. En aquest període de vuit anys les amenaces verbals, per part d'aquest intermediari, han conviscut amb el canvi de pany de la porta principal en un parell d'ocasions.

TALLS EN EL SUBMINISTRAMENT

Les coses es van precipitar a partir del juliol passat. Erik controla, des de la seva arribada, els comptadors i subcomptadors de tot l'immoble, ja que aquests estan ubicats als baixos 1a. Aprofitant el control del subministrament d'aigua, va tancar el comptador que proveïa a la Gloria per, a posteriori, arrencar totes les canonades. L'arrendatària va enviar un burofax a Zur SL denunciant els fets, la qual cosa precipità la resposta de la part gestora, recomanant-li que solucionés el problema amb el mateix Erik.

Tres mesos després i també a través d'un burofax, Zur SL recomana a la Gloria que, a finals d'aquell mes, abandoni el pis. L'advocat detectà aleshores la intencionalitat de l'empresa gestora de perpetrar estratègies de *mobbing* i aprofitar la solitud i la desinformació de l'afectada. La intervenció del lletrat va ser primordial per a què Zur SL desistís de l'intent.

AGRESSIONS FÍSIQUES

El darrer episodi ens porta a finals d'any, concretament el 28 de desembre. Data en què Erik i un acompanyant s'enfilen al terrat de la Gloria i a cops de mall s'enduen les canonades que hi quedaven. Responent a l'agressió, la Gloria les intenta aguantar i rep cops per part de l'agressor. Els mossos van aparèixer per tramitar la denúncia pertinent però el judici, sense haver citat l'encausat, va acabar sense resolució.

Els fets no acaben aquí, ja que el passat 3 de gener d'aquest any Erik torna a pujar al terrat per punxar-li l'antena de TDT i aprofitar l'avinentesa per trencar-li l'estenedor i llençar-li ampolles contra la vidriera. El dia anterior a la nostra trobada, la situació es va tornar a repetir.

QUOTIDIANITAT LIMITADA

A dia d'avui la Gloria viu sense subministrament d'aigua des del passat juliol, anant i venint a la font a reomplir garrafes d'aigua i veient com les seves demandes a la companyia d'aigües obtenen la resposta d'incapacitat d'actuació, ja que als registres d'aquesta només consta un habitatge en tot l'immoble.

Erik ha amenaçat els altres veïns amb el tall del seu subministrament si en alguna ocasió passen aigua a l'afectada.

«A dia d'avui la Gloria viu sense subministrament d'aigua des del passat juliol»

Des del Centre Social de Sants es demana, com a primer pas, fer pública la situació de la Gloria i exigir un mínim de condicions de la propietat pel que fa al subministrament; comptadors visibles i individualitzats, l'arribada de l'electricitat i l'elecció del voltatge i uns mínims d'habitabilitat que no incloguin goteres o despreniments. Jordi Falcó, membre de l'Associació de Veïns recomana una instància d'empar a l'ajuntament, ja que l'administració té la responsabilitat d'intervenir en casos tant colpidors com aquest.



Na Glòria es veu obligada des del juliol de 2010 a tenir una col·lecció de garrafes a casa seva per fer viatges a la font i poder realitzar les tasques domèstiques i d'higiene. Aquesta situació dificulta i condiciona la seva vida quotidiana. **ALBERT GARCIA**

Els desnonaments, l'altra problemàtica del món de l'especulació

Redacció
Sants

Ada Colau, de l'Observatori de Drets Econòmics Socials i Culturals (DESC), ha publicat un informe on es mostren les dades sobre desnonaments a Barcelona i Catalunya. L'accés a la informació sobre desnonaments sempre ha estat molt difícil i Ada Colau s'ha hagut de basar en les informacions del Consejo General del Poder Judicial (CGPJ).

D'aquestes dades s'extreu que a Catalunya, durant els tres primers trimestres de 2010, es duien 17,61 desnonaments de mitjana al dia. En el cas de Barcelona, aquesta mitjana és del 15,59.
L'altre tema que tracta l'informe són les execucions hipotecàries. D'aquestes es van produir, entre 2007 i el tercer trimestre de 2010, 249.281 a tot l'Estat, de les quals 47.838 foren a Catalunya. A la província de Barcelona aquesta xifra s'eleva als 28.419, més de la meitat del total de Catalunya.

CATALUNYA I BARCELONA, AMB XIFRES ALTES

Algunes de les conclusions que se n'extreuen són l'augment significatiu de les ordres judicials de desnonaments i de les execucions hipotecàries, així com que Catalunya i Barcelona se situen entre els indrets amb les xifres més altes.

Més informació:
http://observatoridesc.org

Sants

A PEU DE CARRER

Velocitat, poder i mort

Andreu Rosés

«De sobte, un dia, el gos com fuig o la merda d'oca ho empastifa tot. Grans titulars anuncien: "Ja ha arribat! L'aire ja no és incolor!" S'explica que és un Anticicló –un alienígena– el que embruta el cel i impregna els carrers. I un tel indefinit s'estén per la ciutat, embolcalla tothom. Es fica a poc a poc pels ulls, els pulmons, la sang. La població nota el regust de les nanopartícules, sent el formigueig dels tòxics a la pell. Cal no sortir de casa mentre duri.»

El que pot semblar ficció, a Barcelona, durant la segona setmana de febrer, va ser una realitat. I en aquest cas el control de la pol·lució no depèn de forces sobrehumanes. El Centre de Recerca en Epidemiologia Ambiental fa temps que avisa dels perills de la contaminació i que proposa solucions per tal de reduir-la. En un informe que va elaborar el 2007 ja afirmava que si se seguís el pla de mitigació establert per l'OMS: «cada any es podrien arribar a produir 3.500 morts prematures menys entre les persones més grans de 30 anys». 3.500 morts!

L'informe incloïa la reducció de la velocitat permesa. Allò que Felip Puig desballestarà. Per què? Argumentà en una entrevista a Catalunya Ràdio que «no hi ha una correlació directa entre la limitació a 80 km/h i la disminució de la contaminació». Tot i que els estudis i les experiències el contradiuen, per què s'aferra tan obstinadament a la velocitat? Paul Virilo, filòsof francès, sosté que en la nostra societat la velocitat i el poder estan irremissiblement associats. El conseller també apuntà que «per gestionar bé la velocitat variable, consultarem al Servei Metereològic de Catalunya». I vés per on, resulta que el SMC és una institució dirigida pel seu germà; amb un currículum tan esplendorós com d'iguals són els seus lligams sanguinis. És l'afany de poder, doncs?

'Desfent fronteres quotidianes': trobades de dones d'aquí i d'allà

La inauguració de l'exposició 'Peruanes a Barcelona, ciutadanes d'aquí i d'allà' el 9 de març ha donat el tret de sortida a 6 setmanes d'activitats adreçades a propiciar l'acostament entre el col·lectiu de migrants i les persones de l'entorn de l'Assemblea de Barri de Sants (ABS): el projecte 'Desfent fronteres quotidianes'.

Elba S. Mansilla
Sants

Les jornades, que es realitzaran els dissabtes compresos entre el 12 de març i el 16 d'abril, tenen el seu origen en el contacte entre l'equip promotor –un grup de dones amb inquietud de generar un espai feminista a Sants– i el col·lectiu Mujeres Pa'lante. Per confeccionar la programació, s'han emmirallat en les activitats que es realitzen a la Casa Sense Fronteres de Collblanc.

Les activitats es desenvoluparan majoritàriament al Centre Social de Sants i abracen contingut diversos que van des de tallers pràctics sobre violència de gènere, apoderament femení i dret d'estrangeria, fins a cercles de conversa en català o tallers d'informàtica.

ELS PROJECTES D'ACOLLIDA

Des de l'ABS es valora que la conjuntura econòmica i la proliferació dels partits d'extrema dreta i dels discursos racistes fan necessari el desenvolupament de projectes col·lectius que afavoreixin la trobada i la construcció de teixit social. Així, aquestes jornades s'afegeixen al conjunt de projectes d'acollida que l'ABS ha desenvolupat els darrers 10 anys, entre els quals destaquem la tancada a Sant Medir l'any 2001 o l'assessoria jurídica en estrangeria al Centre Social el 2005.

ALGUNES DADES

Segons dades de la Taula Intercultural del Secretariat, les entitats que treballen al barri desenvolupen pocs projectes que afavoreixin el contacte entre persones de diferents cultures. A Sants existeixen 11 entitats –entre associacions de veïns, fundacions i grups solidaris, col·lectius per comunitats i entitats vinculades a l'església– que ofereixen diferents serveis d'acollida, com ara assessorament jurídic i laboral, ensenyament de llengua o atenció social.

A Sants viuen actualment prop de 35.000 persones d'origen estranger, prop d'un 20 % respecte el total de la població. Per nacionalitats, l'equatoriana és la comunitat més nombrosa, seguida de la marroquina i la pakistanesa i d'altres pobles de l'America Llatina, i la Xina.

Per veure el contingut detallat de les sessions, doneu un cop d'ull al blog de les jornades.

Més informació:
http:// deshaciendofronteras.blogspot.com



Cartell de l'exposició. **ARXIU**

Els drets humans a l'Islam: estereotips i realitats

Un acte organitzat per l'Associació de Dones Musulmanes a Catalunya va aplegar desenes de persones a Cotxeres que van poder participar d'una xerrada amb dos temes sobre la taula: els drets humans i l'Islam.

Gemma Parera
Sants

Una xerrada-debat de Houssein El Ouariachi, secretari d'Alliance for Freedom and Dignity, entorn els drets humans a l'Islam va aplegar una setantena de persones a les Cotxeres de Sants el dissabte 19 de febrer. L'acte, organitzat per l'Associació de Dones Musulmanes a Catalunya, va voler trencar amb l'estereotip segons el qual l'Islam no reconeix els drets humans. Segons Sònia Segura, membre de la Junta de l'Associació, «per millorar la convivència cal corregir la visió de l'Islam que té la societat occidental». L'Associació de Dones Musulmanes a Catalunya es va constituir el setembre de 2010 amb l'objectiu de crear espais de reflexió, diàleg i aprenentatge de l'Islam, així com d'intercanvi cultural.

DRETS HUMANS: PATRIMONI DE TOTES LES CIVILITZACIONS

Houssein El Ouariachi va argumentar en la seva xerrada que els drets humans no són fruït exclusivament d'Occident, sinó que deriven de l'experiència de totes les civilitzacions. «Els drets reconeguts a la Declaració Universal dels Drets Humans de l'any 1948 formen part de l'essència de l'Islam, com el dret a la vida, a la llibertat i a la diferència, a la llibertat de culte, a la igualtat, a la seguretat i a la participació política». També va aclarir que el model dels estats islàmics actuals no es correspon amb l'esperit de l'Islam i, com ens demostren les revoltes d'aquests dies al nord d'Àfrica i al Pròxim Orient, els drets humans són una reivindicació dels pobles i s'han de conquerir. La xerrada va acabar amb un debat entorn alguns dels aspectes més polèmics com la igualtat de gènere o la homosexualitat.



L'acte va originar un debat entorn la manera d'entendre els drets humans i d'exercir-los. **GEMMA PARERA**

El judici contra el CSA Can Vies, vist per a sentència

El passat 18 de febrer a les 11 del matí a la sala 201 dels jutjats de Barcelona es va celebrar el judici que enfrontà al CSA Can Vies amb TMB, l'empresa propietària de l'edifici on esta situat el centre social.

Albert Ricart Sanjuan
Sants

El judici va estar envoltat de fortes mesures de seguretat, tant a l'interior com a l'exterior, que van impossibilitar que representants d'entitats i els mitjans de comunicació accedissin a la sala.

TMB va ratificar la demanda que va interposar el 2010 contra totes les entitats que es van personar al darrer procés judicial contra el Centre Social Autogestionat (CSA); per la seva banda, la defensa de Can Vies va argumentar certs defectes de forma i de fons en la demanda interposada per TMB. Un dels defectes argumentats per la defensa del CSA Can Vies és el fet que la CNT no va ser citada al procediment, fet que va ratificar els representants de la CNT al mateix judici. Per aquest motiu s'entén que el procediment no s'ha portat a terme de forma adequada, per tant, la vida del CSA Can Vies al barri de Sants a de romandre amb normalitat. Un cop exposats tots els arguments, el judici va quedar vist per a sentència.


Els advocats esperaven el començament del judici als passadissos de la Ciutat de la Justícia, on no es va permetre l'entrada de la premsa . **ALBERT GARCIA**

Des del CSA Can Vies es valora positivament el devenir del judici, ja que s'ha pogut argumentar amb prous motius la vigència del CSA, al mateix temps que ha quedat demostrat que TMB només persegueix interessos especulatius, enderrocar l'espai sense cap projecte definit.

Paral·lelament al judici, el mateix dia es va convocar a les 8 del matí una cercavila, que va reunir una seixantena de persones, i que va recórrer gran part de la línia 1 de metro, on es van repartit octavetes i enganxines denunciant el paper de TMB. Finalment, la cercavila va tornar al barri de Sants per dirigir-se a la Ciutat de la Justícia, on tenia lloc el judici, per concentrar-se en suport a les persones que es trobaven a l'interior de jutjats.

Continua el compte enrere de Can Batlló

El 16 de febrer la Plataforma Can Batlló és per al Barri convocà una assemblea informativa on hi acudiren quasi un centenar de veïns i veïnes que volen assabentar-se de la situació del conflicte.

Redacció
Sants

A la taula s'hi asseien Josep Maria Domingo i Jordi Falcó, president i coordinador del Centre Social de Sants respectivament, i Arnau Andrés, membre del col·lectiu d'arquitectes La Col. A l'assemblea es va garantir que si el juny no s'han dut a terme les reivindicacions del veïnat «prendrem Can Batlló com sigui». Es va parlar sobre el CAP de Magòria i de les poques novetats que s'extreuen de les reunions amb el districte.

També va mostrar una imatge aèria de Can Batlló per a què el veïnat veiés realment l'espai que ocupa Can Batlló a la Bordeta i el que suposaria la seva recuperació.

A la columna de *La Bordeta, mon amour* (pàgina 9), en trobareu més informació.

Carnestoltes 2011



FLICKR BART OMEU

Un any més, el nostre barri ha volgut celebrar la festa del Carnestoltes. El dissabte 5 de març la Rua va sortir del creuament entre Carretera de Sants i carrer Badal i va comptar amb la presència de més d'una vintena de carrosses. Al matí, però, es va celebrar el Carnestoltes infantil al parc de l'Espanya Industrial.

24a Calçotada de Sants


ALBERT GARCIA

El diumenge 27 de febrer, el Casal Independentista de Sants Jaume Compte, va organitzar per 24è any consecutiu la calçotada popular de Sants. Més de 700 persones participaren de la jornada a plaça de Sants (i més d'un i més d'una es quedà sense tiquet), on es van repartir entre 12.000 i 13.000 calçots. Les colles bastoneres de Sants i Sant Andreu, els Tabalers de Sants i el grup Naraina van amenitzar la jornada.

Parèntesi

LLIBRE

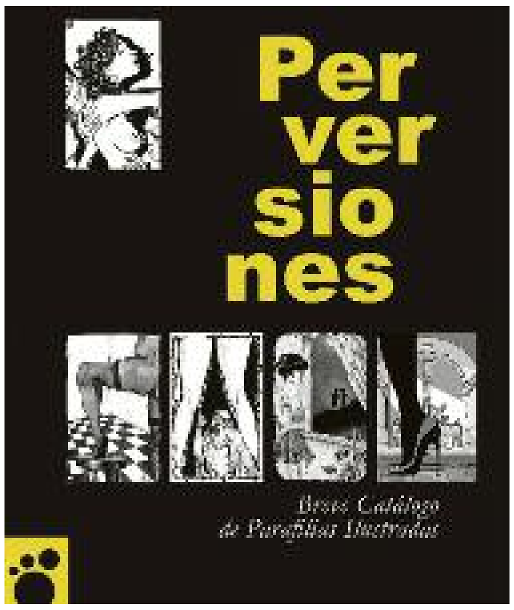
Perversiones

BREVE CATÁLOGO DE PARAFÍLIAS ILUSTRADAS, AUTORS VARIS, TRASPIÉS EDICIONES

Una escollida (i irregular) selecció de relats eròtics per a tots els gustos. Setanta escriptors i il·lustradors de diversos sexes, edats i condicions han recreat el glossari d'actes i gustos sexuals que trobem al final del llibre. Microrelats que formen part d'un projecte inacabat que trobareu al blog: parafiliasilustradas.blogspot.com.

Fins a mitjans de la dècada dels 70, l'Associació Nord-americana de Psiquiatria considerava desviada tota pràctica sexual que no fos la penetració vaginal. El llibre ens acosta al costat més fosc del sexe, des del fetitxisme al vouyerisme, passant per fílies desconegudes (i fins i tot inventades) com la cafetofilia, la narratofilia o l'spanking. Una manera suggeridora d'aprendre a catalogar les nostres fantasies més inclassificables!

Elba S. Mansilla
La Ciutat Invisible



MÚSICA



Començar

PAULA SENDIM, DACRANEMUSIC, 2010

Es valora l'esforç que ha realitzat Paula Sendim, la cantant catalana que ha sabut envoltar-se de músics de contrastada experiència, a l'hora d'autoproduir-se i autoeditar-se aquest disc de debut. A banda de la seva faceta com a cantautora, Paula també posa veu al poderós grup de power-pop LaFrus, on també militen alguns ex-DJVU i el mateix Pep Rius (Raydibaum/Elèctrica Dharma). Formada en molts altres projectes i estils al llarg de la seva trajectòria, Paula ens mostra un disc intimista i personal, però al mateix temps variat i ric en matisos.

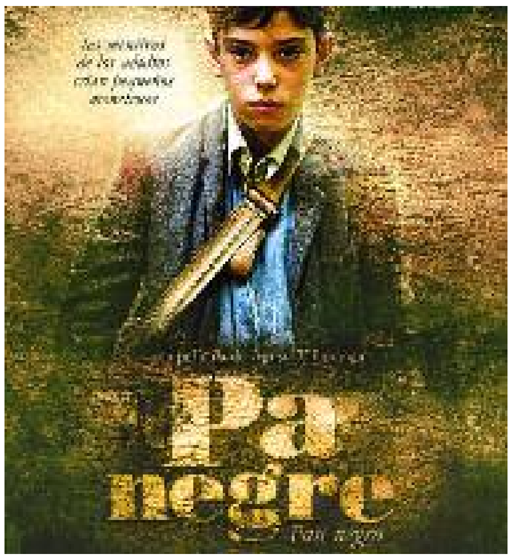
Obre amb "Començar", la peça que dona títol al disc i només modifica el seu fil conductor amb l'intens power-pop Bobagom que trenca l'esquema de l'àlbum. Després escoltem la seva vessant més soul que és "Tic-tac", per després passar a l'anglès a "I don´t know", amb uns teclats que semblen sortits d'un Casiotone.

Finalitza el disc en ambients folk quan interpreta "Ja ho saps" i com diu a "Cinc minutets" «sense dir res, es pot dir tot». Haurem d'estar atents.

Xavi López

CINE

Pa Negre



AGUSTÍ VILLARONGA, 2010

Després d'arrasar als premis Gaudí i aconseguir nou Goya, el nou film d'Agustí Villalonga està vivint una segona carrera comercial amb un èxit que, sens dubte, és merescut.

Villalonga, a qui fins ara es catalogava com a "autor" per les seves personals *Rere el vidre* o *El mar*, ha trasllat a la pantalla la novel·la d'Emili Teixidor amb gran realisme, apropant-se a un tipus de cinema que arriba a més espectadors.

El que podria haver estat una història més sobre la guerra civil es converteix aquí en el dur descobriment, per part d'uns nens que aniran perdent la seva innocència i transformant-se en adults implacables, d'una realitat terrible que és conseqüència de la guerra. Per endinsarnos en aquest món d'odis i misèries caldria comptar amb una ambientació perfecta, uns escenaris ben escollits i un bon repartiment. Doncs bé, tot plegat s'ha aconseguit a la perfecció; s'ha assolit aquella sensació de versemblança que exigeix una història cruel i desoladora.

Lancelot

BURXANT ELS BYTES

Revolucions cibernètiques en el món real

Aquest primer trimestre del 2011, les xarxes socials han esdevingut notícia pertot arreu.

Mohamed Bouazizi, un informàtic reconvertit en venedor de fruita ambulant, es cremava viu a Sidi Bouzid (Tunísia), fet que va provocar una gran reacció a webs com Twitter i Facebook. La indignació va sortir al carrer. I després de diversos intents, el dictador Ben Alí fugia del país. Els documents que havia publicat WikiLeaks sobre Tunísia també van ajudar. A Egipte, uns mesos abans, uns policies apallissaven un blocaire en un cibercafè quan volia publicar uns vídeos sobre la brutalitat policial. El jove blocaire moria a causa de la pallissa. Pocs dies després, un jove anomenat Wale Ghonim (directiu de Google) iniciava a Facebook una pàgina de protesta amb un pseudònim.

Després de la mort de M. Buazizi, el grup de Facebook de Wale Ghonim va esclatar i va sortir al carrer derrocant al segon dictador, Mubàrak. Egipte, Tunísia, Líbia, etc. han intentat bloquejar Internet per evitar l'organització, però cap ho ha aconseguit. Internet s'ha convertit en una gran eina revolucionària, però no hem d'oblidar que els dictadors es derroquen al carrer, Internet ajuda, però no és suficient.

Bernat Costa



A L'ESCALFOR DEL RADIADOR

L'ALCALDE
Un dia l'alcalde va sortir al balcó i, entre els núvols, va veure que lluny, als carrers de la ciutat, hi havia persones. Quan va demanar informes als seus tècnics va descobrir que aquells que es movien amunt i avall eren els habitants de la seva ciutat.

Agus Giralt

LA CANÇÓ

Primavera

Heus ací:
Una oreneta,
la primera,
ha arribat al poble.

I l'home que treballa al camp,
i la noia que passa pel pont,
i el vell que seu en un marge, fora vila,
i fins aquells que en l'estretor de les fàbriques
tenen la sort de veure una mica de cel
han sabut la notícia.

L'oreneta ha volat,
una mica indecisa,
ran mateix de l'aigua del riu,
s'ha enfilat pont amunt,
ha travessat, xisclant, la plaça
i s'ha perdut pels carrers en silenci.

I la mestressa que torna de comprar
ho ha dit als vailets de l'escola,
i aquests, a les dones que renten al safareig
públic,
i elles ho han cridat
a l'home que empeny un carretó pel carrer,
i l'home ho ha repetit qui sap les vegades
i n'ha fet una cançó
al ritme feixuc de la roda.

Heus ací el que diu:
La primavera ha arribat al poble.

Miquel Martí i Pol

RACÓ HISTÒRIC

La destil·leria, l'església i la fotografia (II)

El 18 de juliol de 1936 els militars sediciosos que, acompanyats per grups de voluntaris feixistes i carlistes, a Barcelona s'havien aixecat contra la República, van intentar controlar la ciutat. Però l'acció del poble armat, juntament amb les forces fidels al govern republicà, va aconseguir esclafar l'aixecament feixista. Després de la derrota del feixisme, la situació a la ciutat havia canviat radicalment. L'exèrcit havia quedat dissolt i les forces proletàries tenien el control dels carrers. Això va significar l'inici d'una revolució llargament somiada pels obrers.

En aquells moments van començar a actuar grups de milicians que, moguts per una venjança de classe, van perseguir, de vegades de forma arbitrària a molts d'aquells que creien sospitosos de ser contrarevolucionaris. A Sants van tenir molta importància els grups de milicians que havien arribat des de la Torrassa, on per les dures condicions de vida havia arrelat un anarquisme molt combatiu. La ira dels obrers es va desfermar contra l'església, que veien com un símbol de control i de repressió i contra els terratinents. A Sants, entre d'altres edificis es van cremar Can Catà i Can Santomà, dues cases senyorials, però també l'escola dels Maristes, el Centre Catòlic i el Círcol de Sants. Santa Maria de Sants també va ser atacada i, tot i que va ser defensada per un grup de requetés, aquests no van poder impedir la seva destrucció.

La nova parròquia del barri, la Mare de Déu dels Dolors, en canvi, no va ser cremada, tot i que aquesta va ser la primera intenció dels milicians que van arribar fins al carrer Begur. La proximitat a les destil·leries Pujol i Grau, que eren els antics propietaris del terreny, va fer que els obrers que, en un principi, volien cremar l'església, tement una gran explosió, decidissin només assaltar-la. Les figures van ser retirades i portades al carrer Badal, on s'hi féu una gran foguera. El Sant Crist es va utilitzar d'ariet per obrir la porta del convent i escola de la Divina Pastora, l'actual escola Josep Tous.

Sembla ser que en aquell moment alguns dels milicians van obligar, a punta de pistola, a participar de l'assalt els curiosos que observaven l'escena. Sense saber-ho, estaven marcant la resta de les seves vides, perquè en aquells moments algun veí de dretes es va dedicar a fotografiar tot aquest fet. Acabada la guerra, les fotografies van ser entregades a la policia franquista que va buscar, un per un, a tots els qui hi apareixien, enviant-los a camps de treball.

Sobre aquestes imatges no se n'ha sabut res més que el testimoni dels que les van patir, però molt probablement es trobin dins d'alguna carpeta a algun llunyà arxiu estatal.

Agus Giralt



L'església de Santa Maria de Sants cremada. Agost de 1936.

FOGONS DE TEMPORADA

Nyam, nyam, nyàmera!

Anteriorment a la visita de Colom a Amèrica, la nostra cuina tenia uns quants productes de menys; molts són molt coneguts, la patata, el tomàquet, el blat de moro, el pebrot, etc. Però què en sabeu de la nyàmera? La planta és semblant a un girasol però de flor més petita i la seva part comestible és l'arrel, és un tubercle que no sé si s'assembla més a una patata o a una arrel de gingebre. Antigament, i com passava amb la majoria de tubercles, aquesta menja era destinada al bestiar, però en èpoques de mancances va ser introduïda a la cuina popular. Un cop pelada es pot bullir o fregir, també com la patata, però a diferència d'aquesta, com que no té la mateixa fècula, el resultat és sempre una elaboració molt més fina i lleugera. El gust és entre les fulles petites del cor de la carxofa i un nap negre ben tendre. A les nostres terres se n'havia perdut el consum habitual però fa uns anys que s'està reintroduint, sobretot gràcies a petits productors de la zona del Berguedà i de la Noguera. Tasteu-la, us sorprendrà, i animeu els vostres amics pagesos a cultivar-la, és un cultiu molt agraït.



La recepta: crema de nyàmeres

INGREDIENTS
500 g de nyàmeres
1 o 2 porros
1 patata petita (és opcional)
Sal, pebre i oli d'oliva

ELABORACIÓ
Netegeu el porro i talleu-lo a trossos. Poseu-lo a suar a foc lent en una olla amb una mica d'oli. Mentrestant, netegeu i peleu les nyàmeres i les trossegeu. Les incorporeu a l'olla, si voleu amb la patata, ho cobriu tot amb l'aigua justa i apugeu el foc. Un cop hagi bullit uns 20 o 30 minuts i la nyàmera ja sigui cuita, ho retireu del foc. Ho tritureu tot amb un bon raig d'oli d'oliva cru, sal i pebre. Si la voleu més fina la podeu passar pel colador xinès. La podeu acompanyar d'unes xips de nyàmera (làmines fines i fregides) o bé d'uns crostonets de pa o pernil. Bon profit!

Núria May Masnou

En moviment

EL RACÓ DEL CASAL

TV3 i la construcció nacional

Casal Independentista de Sants

Els mitjans audiovisuals de ràdio i televisió del Principat (CCRTV) ja no es poden veure Sènia avall. La responsabilitat recau en la Generalitat del País Valencià. El Partit Popular de la Comunidad Valenciana (PPCV) s'ha dotat d'una llei aprovada adhoc amb aquest objectiu.

A la resta de l'Estat espanyol això els ha deixat indiferents. L'expresident de la Generalitat i primer secretari del PSC, José Montilla, quan era ministre espanyol d'Indústria, va prometre a Acció Cultural del País Valencià un nou múltiplex pel País Valencià, mitjançant el qual podrien emetre els canals televisius del CCRTV, a canvi de que deixés la freqüència analògica per on feia retransmetre TV3. Resultat actual: el govern valencià al·lega la necessitat d'un nou múltiplex i l'espanyol es fa l'orni perquè hi ha espai als múltiplexs existents.

Camps es va presentar a les darreres eleccions amb un programa molt precís, amb una idea de la seva Comunidad Valenciana (espanyola, és clar) molt clara, i va arrasar. I sembla que ho tornarà a fer.

Si bé òbviament la culpa del tancament és de Camps, en primer lloc, i del PSOE en segon terme, els motius que per una gran majoria de la població del País Valencià el PPCV representi la millor opció és compartida. Compartida per tothom qui discrepa d'aquesta Comunidad Valenciana i vol un País Valencià diferent, i per la resta del país.

Cal trobar solucions. Benvingudes siguin les mobilitzacions per canalitzar la indignació pel tancament de la Teva, però que no es quedin només en això, indignació i campanyes que acaben en punt mort. Cal començar a construir els Països Catalans. Això passa per deixar el provincianisme i regionalisme per entendre el país com un tot.

Independentisme històric a Sants



Fotografia que reflecteix l'aspecte de la carretera de Sants arran dels Fets d'Octubre de 1934. **ARXIU**

El 2011 s'obre amb la fita que suposarà la recollida de vot anticipat per la consulta del 10 d'abril a la capital catalana, on tots som necessaris. Sovint però atribuïm el creixement de la consciència nacional sols als mals que venen d'Almansa, oblidant el treball i els sacrificis previs de milers de catalans. La crònica que segueix aquestes línies, uns apunts sobre la història de l'independentisme a Sants, els pretén homenatjar.

Marc Santasusana Corzan
Sants

Els separatistes, que era com s'anomenaven els independentistes de l'època, a principis de segle s'aplegaren al voltant d'entitats vinculades a la Unió Catalanista de Domènec Martí i Julià. Concretament a les nacionalment més radicals, com fou el cas de l'Agrupació Los Segadors de Sants.

PRIMERS PARTITS SEPARATISTES

Fou però arran de l'exemple de la lluita irlandesa, i liderat per un personatge del prestigi de Francesc Macià, que el moviment seccessionista s'organitzà l'any 1919 en el primer partit independentista, la Federació Democràtica Nacionalista (FDN). Només presentà candidatura electoral per altres districtes i a més no obtingué els resultats esperats. Decebut del model tradicional de partit, Macià apostà l'any 1922 per fundar Estat Català. Naixia amb voluntat de front unitari, acollint fins i tot independentistes afiliats simultàniament a d'altres formacions, i amb una organització clandestina i paramilitar, ja que pretenia esdevenir un exèrcit capaç d'alliberar Catalunya de l'ocupació espanyola. La nova aposta de Macià es demostrà clarament encertada mesos després, quan el cop d'estat de Primo de Rivera comportà la persecució de tota mostra de catalanitat i la clausura de totes les entitats i associacions catalanistes. Fou llavors quan Estat Català incrementà significativament la seva militància i implantació territorial, i tingué a Sants almenys un dels seus escamots.

DESPRÉS DE PRIMO DE RIVERA

Durant els anys de dictadura els episodis històrics més destacats de l'independentisme es desenvoluparen fora de Sants i la lluita clandestina quotidiana dels separatistes locals és difícilment documentable.

El març de 1931, però, el Foment Republicà del carrer Cros fou l'escenari on va néixer el darrer projecte organitzatiu de Macià, Esquerra Republicana de Catalunya. A ERC hi confluïren, a més d'Estat Català, diverses organitzacions d'ideologia catalanista i republicana, i en unes poques setmanes esdevingué partit de govern. Tot i que el sector secessionista es trobava en minoria dins el nou partit, el fet que el seu líder esdevingués el màxim dirigent d'ERC els possibilità la creació d'una suborganització, les Joventuts d'Esquerra Republicana d'Estat Català (JEREC). Aquestes conservaren una estructura pròpia i impulsaren un bon nombre de casals d'Estat Català, augmentant la seva influència. A la renúncia inicial a la República Catalana s'hi sumà que l'any 1932 es fixés el caràcter unitari de l'estat i retallaren fins l'extrem l'estatut, fet que provocà l'aparició de nous partits separatistes. Tot i aconseguir una mínima implantació a Sants i a part de Catalunya no arribaren a qüestionar l'hegemonia dins del secessionisme de les JEREC.

SANTS DURANT ELS FETS DEL 34

Sants tingué novament un paper de primer ordre durant els Fets d'Octubre del 34, omplint-se els seus carrers de barricades i de centenars de santsencs que sortiren armats a defensar la proclamació de l'Estat català efectuada per Lluís Companys. La mala planificació de la revolta, que explica la rapidesa amb que fou sufocada, tingué diversos exemples locals. Tropes provinents de Sants tirotejaren per error un camió de rabassaires que venia a defensar Barcelona, i centenars de voluntaris que venien des del Garraf i el Baix Llobregat, i que ja es trobaven a Can Tunis, foren foragitats a trets per les tropes del castell de Montjuïc.

Els seccessionistes de les JEREC, que havien vist com la seva influència es reduïa a ERC i al govern amb la mort de Macià, conclogueren que calia trencar amb ERC i crear una força clarament independentista. Tot i que la decisió d'escindir-se es prengué a inicis de 1935, fins el maig de 1936 la majoria de les joventuts d'ERC acordaven trencar amb aquesta i refundar Estat Català, organització a la qual s'integraren també grups menors com Nosaltres Sols o el PNC, i que a les poques setmanes hagué d'afrontar la conjuntura que obrí la derrota del cop militar a Catalunya.

Just iniciar-se el procés revolucionari, Estat Català establí la seva seu al carrer Galileu, 40, a l'edifici que temps enrere havia estat la seu de la cooperativa obrera La Flor de Maig. Inaugurà també una seu menor a Hostafrancs, i les dones del partit inauguraren una seu a la Bordeta.

Pel 8 de març, ‘se va a armar la gorda’

Del 5 al 13 de març amb el nom de Se va a armar la gorda es convoquen unes jornades no mixtes d’acció feminista autònoma a Barcelona, per donar a la jornada de lluita del 8 de març, institucionalitzada i buida de càrrega política, novament el significat combatiu i ideològic que ha perdut amb el pas dels anys.

Assemblea Transfeminista

Els darrers anys a la ciutat de Barcelona, la jornada de lluita del 8 de març s’ha vist reduïda a una manifestació unitària, caracteritzada sovint per la representació institucional, on se’ns retrata com dones conformes, inofensives i dòcils. Així, la càrrega política d’aquest dia i del que ha significat històricament, s’ha anat desactivant i ja no s’espera res d’aquesta efemèride ni dels col·lectius o institucions que hi participen, més que una commemoració buida.

Però enguany hi ha la ferma intenció que aquesta data no passi desapercebuda, que aquesta actitud de submissió no sigui la nota característica i predominant. Des de diferents col·lectius i individualitats d’arreu de la ciutat s’han anat teixint xarxes que s’han concretat en unes jornades d’acció feminista autònoma que tindran lloc entre el 5 i el 13 de març, sota el lema «Se va a armar la gorda».

ATACAR EL PROBLEMA DE FONS

Com a Assemblea Transfeminista volem anar a la base de les opressions, fer trontollar el dualisme de gènere i evidenciar les mentides que han sostingut en el poder a l’heteropatriarcat. Però sabem situar-nos en un lloc i un temps, en un context com el d’aquesta setmana, per sostenir un nobinarisme crític que ens permeti anomenar l’opressió. En aquest espai on el feminisme (i per suposat el transfeminisme) s’invisibilitza i es despolititza, els discursos i les eines identitàries son també necessàries per a destruir aquesta hegemonia; per això ens hem sumat a la setmana d’acció no mixta, per a dones, lesbianes i trans, que es proposa des dels espais feministes autònoms d’aquesta ciutat.

JORNADES DE LLUITA

En aquesta setmana de lluita, prenem també els carrers per dinamitar el sistema binari sexe-gènere, per destruir-lo des d’un posicionament explícitament feminista, que no entén la lluita com una aglutinació de diferents opressions (a dones, a lesbianes, a trans...), sinó que l’entén com una opressió comú que és l’heteropatriarcat i el sistema binari, i que s’encarnissa en els diferents subjectes polítics. Entenem que aquest sistema de poder imposa de forma violenta les categories d’home i dona per poder produir cossos adaptats a l’ordre social establert, i divideix en dos, jeràrquicament, objectes, espais, cossos percepcions, emocions i desitjos. En aquest ordre cada persona ha d’encaixar de forma plena i sense fissures, a risc de ser objecte d’estigmes, marginació i càstig. En aquest ordre, les que son llegides com a dones, pateixen una expropiació del desig propi, son cosificades, agredides i, com estem fartes de veure, assassinades.

DIFERENTS ACCIONS

Dins del marc d’aquesta setmana, la proposta compta amb un taller d’autodefensa feminista, un espectacle-cabaret del Circ Internacional Tent à Bulles, una manifestació nocturna i una lesbo-ruta feminista festiva i activista, entre d’altres accions i intervencions, totes elles no mixtes. Des de l’Assemblea Transfeminista hem organitzat una kafeta de conspiració per a dones, lesbianes i trans, que



Programació de les Jornades d’Acció Feminista Autònoma. **ASSEMBLEA TRANSFEMINISTA**

tindrà lloc a Can Vies el dissabte 5 de març i des d’on es prepararà una acció d’intervenció als banys per al dimecres 9 de març, a les 12 h a pl. Universitat.

Hem decidit atacar el lavabos de la nostra ciutat en tant que espais privilegiats d’explicitació de la divisió de gènere. Amb això ataquem el codi amb el que es fa entendre el binomi home-dona, codi gravat al néixer, que interioritzem i que renovem cada vegada que el posem en pràctica. Entrar al lavabo que no ens correspon es una violació de l’abc que determina la nostra identitat, i nosaltres mateixes, que no suportem la confrontació en allò més íntim —perquè fa mal, perquè és el nostre cos, perquè és el nostre jo el que penja d’un fil—, l’evitem, ens autocontrolem. I l’autocontrol és la política de baix cost del poder.

TRENCANT SÍMBOLS DE PODER

La negació dels símbols que ens han ensenyat a veure com evidents i naturals es necessària. El codi del poder no genera espais de seguretat, encara que pretengui fer veure que les seves divisions ens protegeixen allà on ens suposa més dèbils, en els espais d’allò fisiològic. Per això desfem els símbols i prenem els espais. Per tot això hem decidit prendre els carrers. I us animem a fer el mateix.

Més informació a:
assembleatransfeminista.wordpress.com
mambo.pimienta.org

LA BORDETA MON AMOUR

Can Batlló: ocupar per construir

Comissió de Veïns de la Bordeta

És sabut, a hores d’ara esperem que ja per a tothom, l’envit que el proper 1 de juny entrarem a Can Batlló. Molts no crèiem que arribés a fer falta. Ara ja n’estem convençuts. La inoperància de l’ajuntament i la xala de la immobiliària propietària ens porten sense remei.

Però l’acció de juny no es tracta només d’una follia col·lectiva, o d’un acte de revolta. Es tracta de començar a construir el barri que volem. I la Bordeta del futur gira al voltant de Can Batlló.

Estem recollint propostes per començar a fer des del primer dia. Els projectes emblemàtics són aixecar una biblioteca popular autogestionada que ens agradaria esdevingués un mercat d’intercanvi de llibres. Alguns ens diuen de compartir-la amb el també desitjat casal de joves. Casal que voldríem fos compartit per joves i gent gran, com a un espai de transmissió de vivències i de lluites.

Uns companys muntanyencs ens parlaven d’aprofitar una de les parets per fer-ne un rocòdrom, amb la gràcia de disposar als peus d’una terrassa de bar.

Unes noies ens proposaven fer una botiga gratuïta de roba. N’hem vist algun exemple al centre social La Tabacalera de Madrid.

Uns quants avis van aixecar les orelles quan vam dir de fer minihorts gestionats per grups de veïns i conreats per ells mateixos.

I grups de teatre que xalen per poder disposar d’alguna nau on poder fer assajos i representacions. I grups de música amb qui podem trobar llocs que, sense molestar els veïns, els permetin preparar-se. I més projectes amb l’únic requeriment que sigui organitzat pels propis veïns.

Ara serà el nostre moment. No passa massa vegades a la vida poder ser actor de la història.

Jornades d’Acció Feminista Autònoma

Convocatòries del 5 al 13 de març

Des de l’Assemblea Transfeminista s’han preparat algunes accions, durant les jornades, per donar a conéixer la seva lluita:

DISSABTE 5 DE MARÇ A LES 22 H: KAFETA DE CONSPIRACIÓN TRANSFEMINISTA

Preparació de l’acció de *hackeo* de lavabos.

DJ’s Sabotage. Al CSA Can Vies. Jocs Florals, 42. <M> Plaça de Sants, L1 i L5.

DIUMENGE 6 DE MARÇ A LES 18 H: TENT À BULLES CIRC INTERNACIONAL DE DONES I LESBIANES

Espectacle-cabaret. CSOA La Teixidora. Marià Aguiló, 35. <M> Poblenou, L4.

DILLUNS 7 DE MARÇ A LES 11 H: AUTODEFENSA FEMINISTA!

No cal experiència, no importa l’edat, ni la condició física (per a dones i lesbianes).

Entrada del parc de la Ciutadella (per LLuís Companys). <M> Arc de Triomf, L1.

DILLUNS 7 DE MARÇ A LES 21 H: MANIFESTACIÓ NOCTURNA.

Fem-nos fortes, fem-ho juntes: la nit és nostra! <M> Plaça Universitat, L1 i L2.

DIMECRES 9 DE MARÇ A LES 12 H: COMANDO ‘BAÑOS’

Acció col·lectiva de desbinarització de lavabos a la plaça Universitat. <M> Plaça Universitat, L1 i L2.

DIJOUS 10 DE MARÇ A LES 20 H: LESBORUTA FEMINISTA FESTIVA I ACTIVISTA

Activitat de lesbianes. Davant La Revoltosa. Rogent, 82. <M> Clot, L1 i L2.

DIVENDRES 11 DE MARÇ A LES 22 HORES FESTA DE DONES.

De la comissió 8 de març: Nosaltres exigim. Unides decidim. Dj Coraje + Dj’s Sabotage. El Brot, Gran Via, 823. <M> Glòries, L5.

Les jornades són no mixtes, sense homes, ni institucions, ni partits, ni banderes.

Cultura

El febrer llibertari ha fet cinc anys

Diverses entitats s'uneixen per impulsar activitats de caràcter llibertari de Sants.

Oriol Rigola
Sants

Durant aquest mes de febrer com cada any des de ja en fa cinc, tot un seguit d'activitats han tingut lloc en diferents espais del barri. Diverses entitats han unit esforços per poder omplir el calendari d'actes de diferents formats com tallers, xerrades, passis de vídeos, rutes històriques, etc. Entre les activitats, van predominar les que tenen els llibres com a principals protagonistes. Així, es va fer una tertúlia a l'entorn del llibre de *Les cooperatives obreres a Sants*; sobre l'autoria col·lectiva i l'anonimat amb en Santiago López en la presentació de l'editorial Tangram, o amb Carlos Garcia i Harald Piotrowski en la presentació del llibre *Antifascistas Alemanes en Barcelona (1933-1939)*.

També va tenir lloc una xerrada sobre l'anarquisme organitzat (o especifista) a Xile amb la participació d'un membre de la Federació Comunista-Llibertària i de la FEL d'aquest país, o una sobre la figura de l'anarquista tarragoní Josep Maria Alomà.


Sopar-debat sobre municipalisme. **MARIA SALES**

Enguany la ruta històrica va fer un recorregut per la memòria de les cases okupades que han existit a Sants, finalitzant en el CSA Can Vies on van poder-se veure alguns audiovisuals sobre el tema.

A més a més, es va poder participar en un mercat d'intercanvi, un sopar-debat sobre municipalisme, uns passis de vídeo sobre la gentrificació a St. Pauli o un homenatge a la Guerra Civil, un cabaret incívic que omplí el Casinet fins a la bandera o alguns tallers de la Universitat Lliure.

Les altres Barcelones


Xerrada a la biblioteca Vapor Vell dins el primer cicle de xerrades. **DANI CORTIJO**

Al febrer s'ha celebrat a la biblioteca del Vapor Vell el primer cicle de xerrades 'Altres Barcelones', una aproximació a alguns dels aspectes més curiosos de la història de Barcelona.

Agus Giralt
Sants

Cada dimecres al vespre, de la mà de l'històriador Dani Cortijo, els assistents han pogut descobrir aspectes força desconeguts com la invenció del barri gòtic al llarg dels segles XIX i XX, la ciutat més bruta i escatològica, les llegendes de la Barcelona Vella o les anècdotes de les revoltes i insurreccions del segle XIX.

La iniciativa, que era gratuïta i oberta a tothom, ha representat un èxit tant pel que fa a públic, que ha omplert tots els dies la sala d'estudi, com pel ressò que ha tingut en diversos mitjans de comunicació.

Aquests cicle de xerrades representa una nova iniciativa per apropar la història local a aquells interessats en descobrir el seu passat. Dani Cortijo, el seu autor, és també creador del bloc *Altres Barcelones*, on des de l'any 2006 treballa per la divulgació de les històries barcelonines més desconegudes, un projecte que anteriorment ja havia tingut repercussió fora de la web, concretant-se en el llibre *Històries de la història de Barcelona*. Actualment també participa en el portal de vídeos a internet sobre història, Histotube.

El Circ arriba al barri amb Divendres Faràndula a Sants

Mia Caritg
Sants

El col·lectiu de l'Assemblea de Barri de Sants va organitzar el passat 11 de febrer el cicle d'arts escèniques Divendres Faràndula a Sants que va fer realitat un desig que perseguien des dels seus inicis ara fa 3 anys: dur un espectacle de circ al barri.

En un Teatre del Casinet d'Hostafrancs ple de gom a gom, la cia. La Incívica ens va fer gaudir d'un espectacle complet, en què van barrejar la música, els números de cabaret amb un fil conductor gens cívic i les acrobàcies aèries amb teles i trapezi, que van mantenir al públic amb l'ai al cor.

Aquesta tercera temporada, el "Divendres Faràndula a Sants" s'està consolidant mes a mes com un espai de referència al barri amb un públic a l'hora fidel i també divers en funció de l'espectacle.

Al març es trasllada a Cotxeres per oferir un concert especial d'At Versaris & Asstrio, organitzat conjuntament amb l'Assemblea de Can Vies i en suport a aquest centre social, actualment en perill de desallotjament.

A l'abril la Faràndula torna al Casinet amb l'obra de Teatre *Prometeo 21* a càrrec de la cia. La Quadra Màgica, una peça en què el llegendari Prometeu viatja fins al segle XXI per intentar arreglar el món actual.

Al mes de maig comptaran amb un espectacle de cabaret anomenat *Matxembrat Bsurdo*, on uns quants clowns presentaran gags, monòlegs i números músicals per donar una visió àmplia de les diferents formes que pren el món del clown.

I com ja és un clàssic, al juny es tancarà la temporada amb un recital pòetic.

Cooperes o competeixes

Catalunya, capdavantera a l'Estat Espanyol en cooperatives

Projecte Barri Cooperatiu

Aquest febrer hem conegut l'estudi realitzat pel Centro Internacional de Investigación e Información sobre la Economía pública, social y cooperativa (Ciriec). La recerca, anomenada *Les grans xifres de l'economia social a Espanya*, analitza la contribució de les entitats de l'economia social. Destaquem que a Catalunya hi ha 5.353 cooperatives, que donen feina a 58.086 persones i facturen un total de 7.235 milions d'euros.

El cooperativisme és un moviment que s'origina al segle XIX com una reacció davant un context social , el de la Revolució Industrial, i en contra del sistema econòmic capitalista, la lògica de l'explotació i les conseqüències per a la classe treballadora. La novetat de la proposta autogestionària, i alhora la seva principal potencialitat, resideix en la intenció d'harmonitzar l'interès individual amb l'interès col·lectiu. El cooperativisme es concreta en la cooperativa —de treball, consum o serveis— com a forma que integra una doble dimensió, social i econòmica.

Avui en dia, aquesta filosofia pot prendre un ventall molt ampli de formes (associacions d'intervenció social, xarxes d'intercanvi, horts comunitaris o microeconomies comunitàries), tot i que a l'estudi esmentat es refereixen únicament cooperatives, societats laborals, mútues, centres especials de treball, fundacions privades i organitzacions similars.

Pensem que les receptes autoorganitzatives del passat continuen sent completament vàlides avui, sobretot en l'actual context de crisi i destrucció de llocs de treball.

El passat mes de febrer, en el marc de l'aula Josep Guinovart de Cotxeres, el Projecte Barri Cooperatiu vam desenvolupar un seguit d'activitats formatives orientades a difondre l'economia cooperativa i donar eines per fomentar la creació de noves experiències.



Dels tallers van participar una quinzena de persones, algunes de les quals es troben a l'atur i estan interessades a muntar un projecte, i d'altres que o bé ja l'han muntat, com la companyia de teatre Los Galindos, o bé estan acabant de redactar el pla d'empresa, com el projecte Dones Solidàries Pa'lante.

El fet que durant la crisi la creació de cooperatives hagi crescut prop del 15 % i l'interès que s'ha suscitat per les activitats vinculades a l'economia social dibuixen un panorama encoratjador per a un canvi de model productiu.

Arreu

QUÈ ESTÀ PASSANT ALS PAÏSOS CATALANS?
En aquest apartat volem apropar-nos a la realitat del nostre país, des de Salses a Guardarmar i des de Fraga a Maó. Des de LA BURXA volem contribuir a la coneixença del nostre passat immediat, de les problemàtiques actuals, tant socials com ecològiques i econòmiques, i dels moviments populars que ens fan avançar.



Moltes persones del País Valencià han volgut sortir als carrers per reivindicar que el Televisió de Catalunya es pugui veure a tot el territori i han omplert places d'arreu. **L'ACCENT**

El despertar d'un país que pensaven sense senyal

Des del 17 de febrer ja no es pot veure TV3 a les televisions del País Valencià, però una resposta ciutadana inesperada ha demostrat que el PP no ho té tot tan controlat i que aquest és un poble més viu del que pensaven.

Joan Canela i Barrull
València

Han bastat menys de dues setmanes per fer recular al Partit Popular valencià de la seva arrogància crònica. Pensaven que crear una llei expressament per aconseguir tallar les emissions de TV3 al País Valencià anava a ser rentable de cara a les eleccions del proper 22 de maig i s'han trobat amb una resposta contundent i una indignació que ha superat en escreix els espectadors habituals de «la catalana», tal i com és coneguda al sud del Sènia.

De la insurrecció a la xarxa —al crit de guerra de #sensesenyal— es va passar al carrer, amb manifestacions de milers de persones de nord a sud de les comarques valencianes, per finalment entrar a les institucions amb desenes de municipis demanant el retorn de les emissions amb el suport dels regidors popularistes. De la primera reacció provocadora de la portaveu del partit, Paula Sánchez de León, titllant de «grotesques» les protestes s'ha passat al «volem que TV3 es veja» del vicepresident de la Generalitat, Vicente Rambla. Un canvi molt brusc i més si és té en compte que prové del partit que, a dia d'avui, encara no ha reconegut que va ser un error envair l'Iraq.

L'únic que explica aquesta cura d'humilitat és la constatació que ni tan sols amb les més sòlides majories absolutes un govern pot fer el que li vingui de gust i que avui en dia ni tan sols els que no el veuen entenen que es pugui tancar un mitjà de comunicació. Les reaccions contràries a l'apagada de TV3 han superat amb escreix el marc dels clàssics opositors al PP i, en paraules de la corresponsal del canal a València, Empar Marco, «a aquesta indignació s'hi han sumat moltes altres indignacions». En certa forma ha provocat el despertar d'un país que es creia adormit i que posa al PP en una situació compromesa a sols dos mesos de les eleccions.

EL 'POLI' BO I 'POLI' DOLENT

El problema és que aquesta retirada tàctica popularista no comporta el retorn automàtic de TV3. El Consell tira pilotes fora i acusa Madrid de no concedir-los el tercer múltiplex de TDT —això vol dir quatre concessions de canals més— que permetria cedir un espai per a la reciprocitat televisiva.

Encara que aquesta és una veritat a mitges —doncs ara per ara hi ha freqüències no ocupades i que la reciprocitat s'ha aconseguit sense problemes amb les Illes i Aragó— el cert és que l'acusació aconsegueix posar el dit a la nafra de l'enemic. Com s'entén que els socialistes a Catalunya i el País Valencià es manifestin sorollosament a favor del manteniment de TV3 i el mateix partit a Madrid es negui a deixar el PP sense el seu darrer argument?

Per fer-ho cal repassar els entrebancs que ha patit TV3 al País Valencià al llarg dels seus 26 anys d'història —amb intervencions de la guàrdia civil incloses— i veure com aquests es mantenen governi qui governi a La Moncloa.

De fet va ser un socialista català —Joan Clos— qui com a ministre d'Indústria va incomplir el seu compromís de cedir el múltiplex demanat per la Generalitat valenciana. I va ser una socialista valenciana —María Teresa Fernández de la Vega— qui va vetar l'entrada al Congrés espanyol d'una Iniciativa Legislativa Popular (ILP) reclamant que totes les televisions amb llengües minoritzades es poguessin veure al conjunt dels seus respectius espais lingüístics.

Era el primer cop en 35 anys de democràcia que l'executiu impedia que una ILP fos discutida pels diputats. Una decisió que a primer cop d'ull pot semblar poc democràtica, però que es considerarà suïcida si se sap que el text va ser signat per un quart de milió de valencians —un 12 % del cens— el gruix dels quals potencials votants socialistes.

MÉS ENLLÀ DE TV3

El sociòleg Salvador Cardús adverteix que, des del seu origen, la Constitució espanyola «ha estat un instrument de disgregació de la nació, la llengua i la cultura catalanes». Un text que, entre altres, prohibeix específicament, «la cooperació formal dels catalans de les Balears, País Valencià i Catalunya».

Un instrument al qual han estat fidels tots els governs espanyols, siguin del color que siguin i al preu que faci falta. Encara que això signifiqués hipotecar-ne la pròpia economia —amb el boicot al corredor mediterrani—, posar en perill la democràcia —amb la permissivitat envers la violència d'extrema dreta— o incomplir les seves pròpies lleis —amb la diferenciació entre català i valencià a moltes institucions.

Sense diners per a educació...


La Conselleria d'Ensenyament (ja no d'Educació) decideix reduir el pressupost en educació en un moment de crisi on es fa necessària.

... però amb diners per a armes


Mentrestant, la Conselleria d'Interior decideix incorporar un nou tipus de llançador de projectils, molt més modern que els que s'usaven fins ara.

SOLIDARITAT

Primera victòria: la solidaritat

Amb 130 persones solidàries a les portes de la Ciutat de la Justícia va tenir lloc el judici contra en Jona i en Toni, els dos represaliats per la manifestació del Forat de la Vergonya. A les cinc de la tarda, en Jona, rebia els aplaudiments i les abraçades, conscient que ara comença una nova tensa espera, la que acabarà amb l'arribada de la sentència militant, dels qui s'han publicat dades extretes de fitxers il·legals de la policia.

Fins a vuit mossos d'esquadra reconegueren no haver identificat en Jona a la manifestació i fins i tot, asseguraren haver-ne conegut l'existència a partir de les imatges de televisió. I com coneixien en Jona, si mai havia estat detingut ni identificat? Resposta clara del sergent de la Brigada d'Informació dels Mossos: per la seva militància independentista. I com és que el coneixien de la seva militància independentista? Resposta encara més clara: la feina del seu grup policial es basa en el seguiment de moviments socials i veïnals.

Sants-Montjuïc Decideix

El Decidim fer festa, a les Cotxeres de Sants, va aplegar una gran quantitat de gent de totes les edats que van poder gaudir de diverses actuacions i intervencions de diferents persones que hi estan vinculades del districte, es va tractar d'una festa d'un elevat contingut democràtic.

La recollida de vot al districte també està sent elevada i constant, les taules de recollida de vot anticipat seguiran a diferents punts distribuïdes fins el 10A, també hi ha la possibilitat de votar anticipadament als punts fixos que estàn especificats al web http://santsmontjuicdecideix.cat/.

Aquest mes comença la recta final i totes les mans són necessàries per tirar la consulta endavant per això us encoratgem a treballar amb Sants-Montjuïc Decideix. Ho podeu fer escrivint a: voluntariat@santsmontjuicdecideix.cat o a través de la pàgina web.

Més informació:
santsmontjuicdecideix.cat



Març de 2011

la Burxa

LA BURXA és una revista editada per un equip de redacció que es troba cada dimarts al vespre al CSA Can Vies
(Jocs Florals, 42)

Periodicitat: mensual

Telèfon de contacte: 93 422 16 13
Adreça electrònica: laburxa@barrisants.org
Plana web: www.barrisants.org/laburxa

LA BURXA no es fa responsable dels articles d'opinió.

En aquesta Burxa hi han col·laborat:
Gemma Parera, Laia Sánchez Amat, Ester Rams, Albert Ricart Sanjuan, Agus Giralt, Irene Jaume Gambín, Martí Gutiérrez Farré, Àngel Bravo Almirall, Andreu Rosés, Elba Mansilla, Ivet Eroles, Mercè Esteban, Marc MC, Lancelot, David Vázquez, Núria May Masnou, Bernat Costa, Anna Farré, Jordi Soler, Sergi M. Huete, Miki, Mireia Pui, Ass. Can Vies, Casal Independentista de Sants, Sants-Montjuïc Decideix, Albert Garcia, Federico Herrero, Marc Almodóvar, Xavi López, Marc Santasusana Corzan, Comissió de Veïns de la Bordeta, Oriol Rigola, Mia Caritg, Maria Sales, Dani Cortijo,Projecte Barri Cooperatiu, Joan Canela i Barrull i *L'Accent*.

MIREIA ROSELLÓ:

«Ens hem de dotar d'eines per donar resposta a l'escalada de retallades de drets socials i laborals»

A través de Mireia Roselló, bibliotecària i veïna de Sants, coneixem el Comitè Contra les Retallades de Sants del qual forma part.

Gemma Parera
Sants

Quan i per què neix el Comitè contra les retallades de Sants?
El Comitè neix arrel de la vaga general del 29 de setembre de l'any passat amb l'objectiu d'implicar la gent del barri en aquest procés de lluita. Vam fer parades informatives i diferents activitats per donar a conèixer la convocatòria. També vam començar a participar a l'Assemblea de Barcelona, formada per col·lectius de diferents barris i sindicats de l'esquerra anticapitalista. L'Assemblea va néixer amb l'objectiu de pressionar els sindicats majoritaris perquè es convoqués la vaga general, i actua ara com a coordinadora de lluites i de col·lectius.

Com valores la vaga general del 29 de setembre?
Es va convocar tard; s'hauria d'haver fet abans de la reforma laboral. Però, tot i això, va suposar un èxit de participació i també va servir a l'esquerra radical o anticapitalista de Barcelona per aglutinar forces i per entrar en contacte amb la classe treballadora.

Després de la vaga general com heu reorientat la vostra acció?
Hem fet diverses parades informatives i assemblees al carrer, una d'elles a la plaça Osca. Vam preparar activament el piquet de la vaga del passat 27 de gener, convocada per Solidaritat Obrera, CNT, CGT i la COS. Vam donar suport a la Federació de la CGT d'Administració Pública, perquè uns serveis públics de qualitat en salut, ensenyament, cultura... forma part dels mínims que hem de reclamar.

«La vaga va servir per aglutinar forces de l'esquerra anticapitalista de Barcelona»

També hem donat suport a conflictes laborals, com el d'unes dependentes de carretera de Sants i hem participat amb l'Assemblea de Barcelona a la tancada dels jardiners de Barcelona a la seu de Parcs i Jardins, davant de l'amenaça d'acomiadament. Estem en contacte amb el Punt d'Informació Laboral de Sants i hem fet diverses xerrades sobre la retallada de les pensions.

Què en penses de la reforma de les pensions?
És un atac directe a la classe treballadora perquè afecta a les persones que estan més precaritzades, especialment aquelles que treballen poques hores, que estan a l'atur i, en concret, les dones. Creiem que els sindicats majoritaris han renunciat a reivindicar i a defensar els treballadors i treballadores, i s'han posat de banda de la patronal.



Mireia Roselló és membre del Comitè contra les retallades de Sants. **GEMMA PARERA**

La resposta social a la reforma de les pensions ha estat dèbil, a què penses que es deu?
En aquests moments de crisi, la gent té molta por a perdre la feina. Recordo una frase que diu que la revolució la fan els pobres, no els miserables. Hi ha moltes persones amb multes, repressió sindical, abusos..., com per exemple a Telefónica que ha utilitzat la reforma laboral per acomiadar dues persones que estaven de baixa laboral. A més, la gent no se sent propera als sindicats. L'afiliació sindical a l'Estat espanyol és molt baixa respecte d'altres països. Les línies dels sindicats majoritaris van en contra de qualsevol lògica del sindicalisme de classe. Davant d'aquesta realitat, creiem necessari crear xarxes i dotar-nos d'eines per donar resposta a l'escalada de retallades de drets socials i laborals.

«La reforma de pensions és un atac directe a la classe treballadora: afecta les persones més precaritzades»

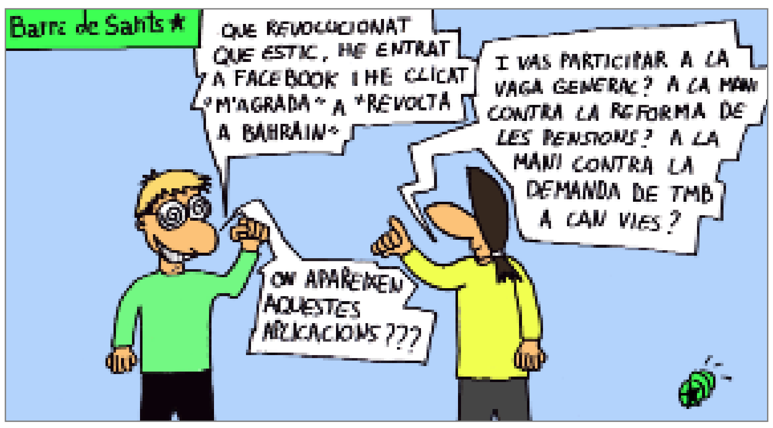
Quins projectes de futur teniu?
Ara estem impulsant un punt d'informació social que es farà el primer i el tercer dilluns de cada mes, des d'on volem donar suport als conflictes laborals. Farem una enquesta obrera per conèixer la realitat de la classe treballadora de Barcelona, sobretot en relació a la precarietat.

«Estem impulsant un punt d'informació per donar suport als conflictes laborals»

Perquè actuar a nivell local, de barri, davant de les reformes laborals i del sistema de protecció social?
Són reformes que vénen d'una realitat que ens és llunyana, però que afecta al nostre dia a dia. El sindicalisme clàssic entenia que el lloc d'actuació era la fàbrica, un punt de trobada de moltes persones treballadores. Ara hi ha grans centres de treball, però sobretot hi ha moltes petites empreses i, a més, la precarietat fa que el lloc de treball deixi de ser un espai de trobada estable. L'espai de socialització és el barri o el poble. Per tant, cal treballar al barri, sense deixar de fer-ho als sindicats. Els sindicats combatius tenen una estructura, una tradició, uns recursos i una experiència acumulada que ens poden ajudar a fer front als conflictes laborals.

El barri és, doncs, un bon espai des d'on començar a treballar pels drets socials i sumar lluites. On i quan us podem trobar?
El primer i el tercer dilluns de cada mes a les 19.30 h al Centre Social de Sants.

Vinyeta



Agenda

[A partir de DIMARTS 1 de març]
Exposició d'il.lustracions per a *La Burxa* i la *Directa*.
[Lloc: La Bauma, Vallespir, 23]

[DISSABTE 5 de març]
9.30 | Jornada Territori i energia: «Resistències al model energètic corporatiu i contaminant».
[Lloc: RAI, Carders, 12]

[DIMECRES 9 de març]
20.30 | Assemblea oberta de SantsTV.
[Lloc: Centre Social de Sants, Olzinelles, 30]

[DIUMENGE 13 de març]
50è aniversari de l'Agrupament Escolta i Guia Mossèn Puig i Moliner
11.00 | Activitats infantils
13.00 | Calçotada
17.00 | Concert a la plaça Màlaga d'Esencia Rumbera
[Organitza: AEiG Mossèn Puig i Moliner. Lloc: plaça Bonet i Muixí]

[DILLUNS 14 de març]
18.00 | Taller: bolquers de roba.
[Lloc: Espai d'Econtendència, c. Finlàndia, 1]

[DIMARTS 15 de març]
18.00 | Taller introductori a la criança i educació infantil, per Enric Blay.
[Lloc: Espai Tatanet, c. Almeria, 20]

[DIJOUS 17 de març]
19.00 | Xerrada: «El perquè de la situació agrícola actual», per Guillem Tendero i Andreu Vila.
[Lloc: Casal Independentista de Sants, c. Muntadas, 24. Organitza: Casal Independentista i Faves Comptades]

[DISSABTE 19 de març]
Jornada «L'alternativa de les i els treballadors: drets socials, treball, Països Catalans, independència»
10.30 | Entre l'assimilació i la ruptura: reptes del sindicalisme actual
12.15 | La defensa dels drets socials: un camí per avançar en la lluita contra el capitalisme
16.00 | Des del municipalisme construïm l'alternativa popular
15.45 | La independència dels Països Catalans, un camí de construcció anticapitalista
[Lloc: Casal Independentista de Sants, c. Muntadas, 24. Organitza: Endavant i COS]

[DIJOUS 31 de març]
19.00 | Xerrada: «El nou vell concepte: sobirania alimentària», per Xavi Montanyés.
[Lloc: Casal Independentista de Sants, c. Muntadas, 24. Organitza: Casal Independentista i Faves Comptades]

DIVENDRES DE FARÀNDULA

[DIVENDRES 11 de març]
Especial suport a Can Vies:
20.30 | Rebelmadiaq Sound: jamaican sounds
[Entre grup i grup: presentació del vídeo de les mobilitzacions de solidaritat amb Can Vies]

22.00 | At Versaris & Asstrio: per principis elegants
[Lloc: Auditori Cotxeres de Sants. Organitza: Divendres Faràndula]